

הת'אטרון העירוני באר שבע

פילדלפיה, אני בא!

הנהלה ציבורית

פרופ' דן מאירשטיין – יו"ר ההנהלה
 ריימונד אברג'יל
 ד"ר מרינה וולפסון
 משה זילברמן
 אהרון ידלין
 שרה ליסובסקי
 מרגלית סטנדר
 רפי פרידמן
 ד"ר ניסים קזז
 פרופ' ברכה רגר

מינהלה

מזכירת התיאטרון – נעמי אלטר
 פקידה – מורן אלקיים
 מנהלת מכירות – דפנה הררי-הורביץ
 יחסי ציבור – דליה רוזנפלד
 מדור שכר – קרול בן-יוסף
 מנהלת מח' מנויים וקופה – ליאורה אורן
 קופאיות – ליאת אלטרמן/עדי לברון
 כתבנית – אמירה אגם
 מנהלת חשבונות – יהודית שמש
 מנהל יצור – יואב מהרבני
 מנהל טכני – אבי קובני
 מנהלי הצגות – שלמה לסרי/איציק קריספין
 קניין – אושרי אורנשטיין
 אחזקת בנין ותפאורה – דרור יובל
 אחזקה – מרק פבזנר/יגאל קופלין
 נער שליח – חן בורגר

מנהל התיאטרון

גדי רול

מנהל אדמיניסטרטיבי

יהודה עינן

חשב התיאטרון

יצחק אביתר

במאי הבית

עידו ריקלין

דרמטורג

דורי פרנס

מנהל במה ראשי – משה הראל/אלי יוספי
 מנהל במה – אלי עטיה
 צוות טכני – אלי אזולאי/אריה לוצ'טו/
 מוטי ברהום/ יורם אלי/אורן חזן/רוני בלקר
 חשמלאים: יצחק דוד זאדה/מריו לרמן/
 שמואל מור/ שמעון זרחי/אופיר ספיר/יניב דרוקר
 סאונד: דרור כץ/חי כהן
 מחסן תלבושות: ציונה לוי
 מלבישות: סוזי כהן/אילנה כהן
 פאניתי: רעיסה פודולובה
 מתפרה: משה מילשטיין

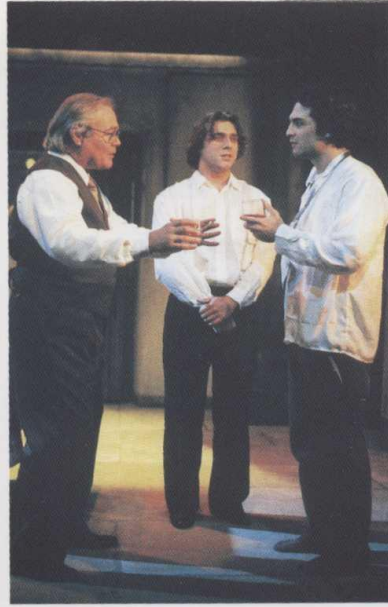
מנהלים בעבר:

גרי בילו – מייסד ומנהל התיאטרון בשנים 1973-1981
 ציפי פינס – מנהלת התיאטרון בשנים 1981-1993

התיאטרון פועל בסיועם הכספי של:

משרד החינוך והתרבות
 עיריית באר-שבע
 ובסיוע קרן תרבות אמריקה-ישראל

התיאטרון העירוני באר-שבע, שד' זלמן שזר
 טל. הקופה 07-238278 פקס: 07-237705

גאר, בחור צעיר מן העיירה הקטנה באליבג שבאירלנד, עוזב את הבית. מחר בבוקר, יעלה על המטוס וייסע למצוא עתיד זוהר ואמיץ, רחוק מכאן – באמריקה. זה יקרה מחר. הכל יהיה אחרת מחר. כי הרי נמאס כבר מהכפר הקטן, מהאנשים הקטנים, מחנות המכולת הקטנה של אבא, מהבית הזה, מהשתיקות בארוחות הערב, ממשחקי הדמקה עם הכומר כל לילה. אבל הערב, הערב האחרון, הוא מוצף בתמונות, קולות וזכרונות שקשה להשתחרר מהם: הנערה המתוקה קייט, אהובת הנעורים שהתחתנה בסוף עם רופא; לילות של שיטוטים בעיר עם הבחורים, עסוקים בנסיונות לעשות רושם על הנערות ולהתרברב בכיבושים; רגע מאושר אחד מזמן, בילדות, באגם, כשאבא השתקן והמרוחק היה לרגע כמעט קרוב, כיסה את גאר הקטן במעילו ושר פזמון נושן על אהבה רחוקה. אנו צופים במחזה דרך עיניו של גאר, אותו מגלמים על הבמה שני שחקנים: האחד הוא הפומבי, זה שאותו רואים כולם, איתו מדברים. השני הוא קולו הפנימי, הבלתי נראה, המצפון, המחשבות הכמוסות. ממה בורחים ולאן הולכים? שואלים הקולות האלה, החרישיים, הקולניים, החיצוניים והפנימיים, המתגעגעים והמייחלים. "אני לא יודע", אומר גאר בסוף המחזה הזה, שהוא מעין קינה ענוגה על סוף הנעורים.

סונוואלד

החיפוש אחר חיים חדשים ב"ארץ האפשריות הבלתי מוגבלות" הפך למוסד בתרבות הארית. ההגירה הפכה למסורת במידה כזאת שרוב המשפחות מסוגלות לספר על קרובים שנסעו לבקש את מזלם מעבר לים, ועל רבים החוזרים לחופשה לאחר שנים כאמריקאים מוצפי נוסטלגיה לארץ הישנה. למרות שהאירים הראשונים הגיעו לצפון אמריקה כעבדים במאה ה-17, לאחר שנלכדו בפשיטות בקרב קהילות החוף של בריטניה ואירלנד, מסורת ההגירה מרצון מקורה באמצע המאה ה-18. בבסיסה של ההגירה היה הביקוש לידיים עובדות, בעיקר במדינות פנסילבניה ומסצ'וסטס; הרשומות מעידות שבמהלך חמש השנים משנת 1769, הפליגו מעל 40,000 איש מערי הנמל של צפון אירלנד. בסוף המאה ה-19 שהו 5 מיליון אירלנדים מחוץ לאיים הבריטיים - למעלה משני שלישי מתוכם בארצות הברית.

המהגרים התחלקו לשני סוגים. היו כאלה ששמו פעמיהם לאמריקה בכדי לעבוד ולהצטרף אל משפחות שכבר התישבו שם. לאלה היו האמצעים לשלם עבור המסע מכספם או מכסף שנשלח על ידי משפחותיהם. בשנות העשרה של המאה ה-19 נוצר סוג אחר של מהגרים אל מעבר לאוקיאנוס האטלנטי, רב במספר הרבה יותר מקודמו - אלה שנמלטו מגניפת הרעב המשתוללת. החוק להקלת העוני איפשר לשלם עבור הגירתם של העניים, כי מחיר המסע לאמריקה היה לא גבוה ממה שעולה לכלכל קבצן במשך ששה חדשים. קברניטי האניות היו מעלים את האומללים אל סיפוניהם בתנאי שבהגעתם יהיו רשאים להשכיר את נוסעיהם לבעלי חוות לתקופה של שנים מספר. "גאולים" אלה, כפי שכונו, הפכו לעבדים של מעסיקיהם, שתבעו מהם כמות מירבית של עבודה בתמורה. בתום תקופת העבדות לא היה מי שידאג לרווחתם. נדבנים אמידים הושיטו להם עזרה מפעם לפעם כצדקה. וכך הפכה ההגירה לחלק מחיי המשפחה הארית. למרות שהמהגרים הגיעו מאזורים כפריים וחקלאיים של אירלנד, הם השתקעו על פי רוב בגטאות בערים התעשייתיות. רבים מהם היו בבואם חולים וחלשים מכדי לעבוד, ונוקקו לשירותיה של שיטת הסעד האמריקאית. "חוות העניים" הראשונה הוקמה בפילדלפיה על מנת שהמהגרים (מגרמניה ומאירלנד) יעבדו בכדי "להרויח" את הכסף שהוענק להם משירותי העוני. הנשים הבריאות והנערות התקבלו כמשרתות באחוזות העשירות של ניו-אינגלנד. הגברים מצאו

תעסוקה בעיקר בעבודות לא פופולריות בקרב האמריקאים. הם עבדו כמלצרים או נערי אורווה, במספנות ובניה. עם התפשטות המהפכה התעשייתית, נמצאה עבודה נוספת בהפעלת המכונות החדשות. ההיטמעות בתוך החברה האמריקאית לא היתה תמיד קלה, וב-1844, כתוצאה מגל של הסתה כנגד ההגירה לפילדלפיה, הושמעו איומים לשרוף את כל הכנסיות הקתוליות. היות וקהילה ארית קתולית משמעותית התאספה בניו-יורק, כונתה התקופה שבין שנות השבעים של המאה ה-19 ועד שנות השלושים של המאה ה-20 בשם "העידן האירי", רמז לשליטה הארית בפוליטיקה המקומית. כיום ממשיכים צעירים איריים להגר לארצות הברית, אם כי הדבר הלך ונהיה קשה יותר מאז השינוי בחוקי ההגירה האמריקאיים בשנות השישים, שבעטיו מסוגלים גם בעלי קשרים משפחתיים קרובים להמתין אפילו עשר שנים לתורם. עקב כך, נמצאו רבים שחדרו לארצות הברית באופן בלתי חוקי. בין 1986 ו-1990 הוקמה תכנית "ויות דונלי" (על שם חבר הקונגרס בריאן דונלי) המאפשרת הגירה מבוקרת מארצות עניות או נחשלות. לאירלנד הוקצבה כמות של 16,000 נפש לשנה. האירים הביאו איתם את תרבותם, ותרמו באופן ניכר לחיי האמנות והמוסיקה של ארצות הברית. הם הצליחו לשגשג כלכלית, וכיום הם מהווים מרכיב פעיל וחשוב בחברה האמריקאית.

מתוך מאמר בתוכנית ההצגה שהועלתה
בתיאטרון "וינדהם" לונדון, 1994.

אמרת: "אלך לארץ אחרת, לחוף אחר,
אמצא לי עיר טובה מזאת.

פה כל מה שאנסה לעשות נידון להכשל
וליבי קבור כמו מת.

עד מתי אניח לנפשי להחליד במקום הזה?
לאן שאפנה, לאן שאסתכל,

אני רואה את החורבות השחורות של חיי פה,
במקום בו השחתתי כה הרבה שנים, בזבזתי אותן, כיליתי לריק".

לא תמצא ארץ אחרת, לא תמצא חוף אחר.
העיר הזאת תרדוף אחריך תמיד.

תמיד תלך את אותם הרחובות, תזדקן
באותן סמטאות, תלך ותאפיר באותם הבתים האלה.

סופך תמיד יהיה בעיר הזאת. אל תקווה לדברים במקומות אחרים:
עבורך אין ספינה, אין שביל.

עכשיו שבזבזת את חיך פה, בפינה הקטנה הזאת,
השחתת אותם בכל מקום שבעולם.

במחזותיו המוקדמים, דוגמת "פילדלפיה, אני בא!", מנגן פריל מספר וריאציות על נושא הגלות. הדמויות המרכזיות מוצאות את עצמן קרועות עקב הכורח לנטוש את אירלנד שהם אוהבים. למרות סוגי הלחץ השונים המכריחים אותם לעזוב את מולדתם, ההארה המרכזית שכולם מגיעים אליה היא שנאמנות למקום הולדתם היא סוג הרסני של נוסטלגיה, רגש שיש לגבור עליו בכדי, בפשטות, להתבגר. הנה כי כן משרטט פריל, בשלב ראשון זה של הקריירה שלו, מאבק הידוע מכבר בספרויות אירופאיות אחרות-העימות בין הנאמנות הרגשית לאיזור הנחשל והקרתני ובין החובה לעצמך ולנפשך המבקשים להם חופש בעולם הגדול, המטרופוליני, על אף רדידותו. תנודות הכוחות ההיסטוריים התדפקו על שערי העולם הפרובנציאלי והפכו אותו מיושן וחסר תוקף. בתור שכזה, אופפים אותו סנטימנטליות ורחמים עצמיים, ובשלב מתקדם הוא הופך להיות נושא לקריקטורה נלעגת של מה שהיה בעבר. ועם כל זאת, הוא עדיין מסוגל לכשף כל כך שהתשוקה לחופש ולעתיד מוצאת את עצמה בקשיים טרגיים להשתחרר ממנו.

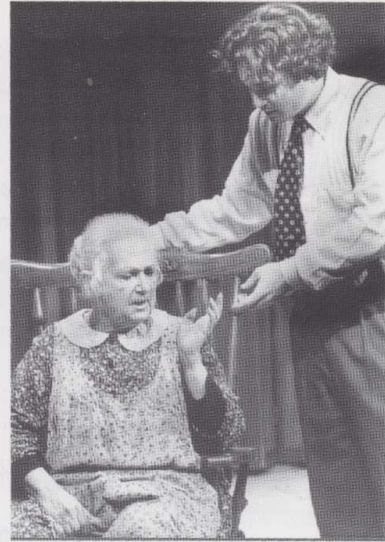
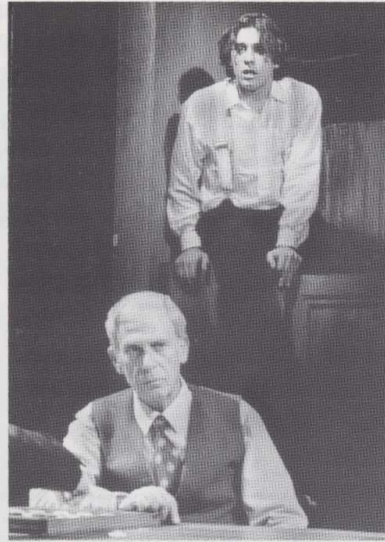
ב"פילדלפיה" מדקלם גאר אודאנל לא פעם את שורת הפתיחה מתוך גילוי הדעת של אדמונד בורק אל השלטון הצרפתי שלפני המהפכה, נאום שנכתב ב-1790 על ידי בן אירלנד שהפך את שימור הרגש המשפחתי-מסורתי לבסיסה של פוליטיקה אנטי-מהפכנית ושל עוינות כלפי הקוסמופוליטיות הרדודה של העולם המודרני. "עברו כבר שש עשרה או שבע עשרה שנה מאז ראיתי את מלכת צרפת, אז רעיית יורש העצר, בוורסאי, ולא זרח עוד על האדמה הזאת, שזוג רגליה ריחפו עליה, מראה זוהר כל כך".

פריל משתמש פה בבורק בכדי להמחיש את העובדה שהעיר באלביאג, שאותה מבקש גאר אודאנל לעזוב, היא אכן מין שריד של ציויליזציה נכחדת, השייכת לעבר, שהעולם החדש, וולגרי ככל שיהיה, הוא זה של פילדלפיה והאירים האמריקאים. אבל הפחד הבלתי נסבל ביותר הוא שבעיניו את באלביאג הוא זונח את היכולת לחוש רגשות עמוקים. על כן הוא משחק מין משחק, בצורת דיאלוג בין שני הצדדים של עצמו, ומפיק מתוך הקרע הפנימי שלו וירטואוזיות נפלאה, קומית ומוקיונית שכולה ספוגה, עם זאת, בעצב גדול. שהרי זהו איש שחייב לשחק את תפקיד הליצן עם רגשותיו שלו עצמו, הווה אומר שהוא הופך לבעל מזג כלשהו רק מכיוון שאין לו הדמנות להתבסס באופן יציב בעמדה המוסרית שאנו קוראים לה "אופי".

גאר אודאנל הוא במונחים רבים, מקרה מודרני קל לאיבחון של ניכור.

מאת: שיימוס דין, ינואר 1994.

מתוך הספר- "מבחר מחזות מאת בראיין פריל"

מחזאי: בראיין פריל

נולד באירלנד ב-1929. בשנות החמישים כתב סיפורים קצרים, בין השאר עבור המגזין "ניו יורקר", והחל בכתיבת מחזות רדיו עבור הבי.בי.סי בבלמאסט. ב-1962 הוצג מחזהו "האויב שבפנים" בתיאטרון ה"אבי" שבדבלין, והופיע קובץ סיפוריו הראשון. "פילדלפיה, אני בא!" הוצג לראשונה ב-1964 בתיאטרון ה"גייט" שבדבלין, ומייד לאחר מכן בניו-יורק ובלונדון. בין מחזותיו האחרים: "האהבות של קאס מק-גוואיר", "אוהבים", "האי הענוג", "עיר חפשית", "אריסטוקרטים", "מתנדבים", "פרנסיס המופלא", "רוקדים בלונאסה". ב-1980 היה בין מייסדיו של תיאטרון ה"פילד די", במסגרתו העלה לראשונה את מחזותיו "תרגומים" ו"עושים היסטוריה". כמו כן תרגם את "שלוש אחיות" מאת צ'כוב ועיבד לבמה את הרומן "אבות ובנים" מאת טורגנייב. ב-1989 הקדישה תחנת הרדיו N.B.C עונה של ששה מחזות לבריאן פריל, המחזאי הראשון שזכה לכבוד זה בחייו.

תרגום ובימוי: עידו ריקלין

בוגר ביה"ס תלמה ילין ו- CENTRAL SCHOOL OF SPEECH AND DRAMA.

בשנים 93-91' במאי ומורה ב"בית-צבי".

בשנת 94' במאי בית בתיאטרון "הבימה".

תרגם וביים במסגרת בית-צבי ותיאטרון הספריה את ההצגות: "אוהבים ומובסים", "שירת הלווייתן", "בעלי רכוש", "אמא לא מרשה", "אביב מתעורר", "זרים ואחרים", "חשיבותה של רצינות", "ארקדיה".

ביים את ההצגות: "דון ז'ואן חוזר מהמלחמה", "ריצ'רד השלישי", "איולף הקטן", "מידה כנגד מידה".

תרגם את המחזות: "תיק דפוק", "חשיבותה של רצינות", "כשרונות ומעריצים", "קערת העץ", "דראקולה", "קייץ ועשן" "המסיבה", "יתומים", "הפלייבוי של עולם המערב".

בתיאטרון באר-שבע בשיתוף הבימה:

תרגם וביים את "מחלת נעורים".

בתיאטרון "הבימה": "רוקדים בלונאסה", "השושנה המקועקעת".

תפאורה: מושיק יסיכוב

בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א, במגמת עיצוב. סיים את לימודיו בשנת 1992. בין עבודותיו: פסטיבל עכו – "יחפה", "הנה בא אליהו" (עבורן זכה בפרס התפאורן המצטיין בשנים 1991, 1990) בתיאטרון הקאמרי: "העלמה ז'ולי", "היערות", "הלפרין וג'ונסון" (תפאורה ותאורה) החאן הירושלמי: "הלילה וההר".

בתיאטרון לילדים ולנוער: "שבועת האדרה" (תפאורה ותאורה). בתיאטרון הספריה: "אמא לא מרשה" (תאורה), "ג'יג'י".

בתיאטרון חיפה: "סלטו מורטלה", "חברבור".

בצוותא: "טיפולים אחרונים", "קפקא".

בית-צבי: "הביתה" (תפאורה ותאורה). "אביב מתעורר", "איולף הקטן" (תפאורה ותאורה), "אחים בדם", "מידה כנגד מידה". הסטודיו של ניסן נתיב: "בעל" (תפאורה ותאורה). אוניברסיטת ת"א: "שחף" (תאורה ותאורה), "בן ערוכה". בתיאטרון באר-שבע בשיתוף הבימה: "מחלת נעורים". בתיאטרון הבימה: "מלינקי", "רוקדים בלונאסה". התיאטרון האידי: "מירלה אפרת", "מסעות בנימיין". עיצוב תפאורה ותאורה למופעים של "נקמת הטרקטור", "טיפקס".

תלבושות: מיכל לאור

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א במגמת עיצוב. סיימה את לימודיה בשנת 1992, ומאז עוסקת בעיצוב תלבושות לתיאטרון. בין עבודותיה בתיאטרון הקאמרי: "גורודיש", "היערות", "השיבה הביתה".

בתיאטרון לילדים ולנוער: "שבועת האדרה".

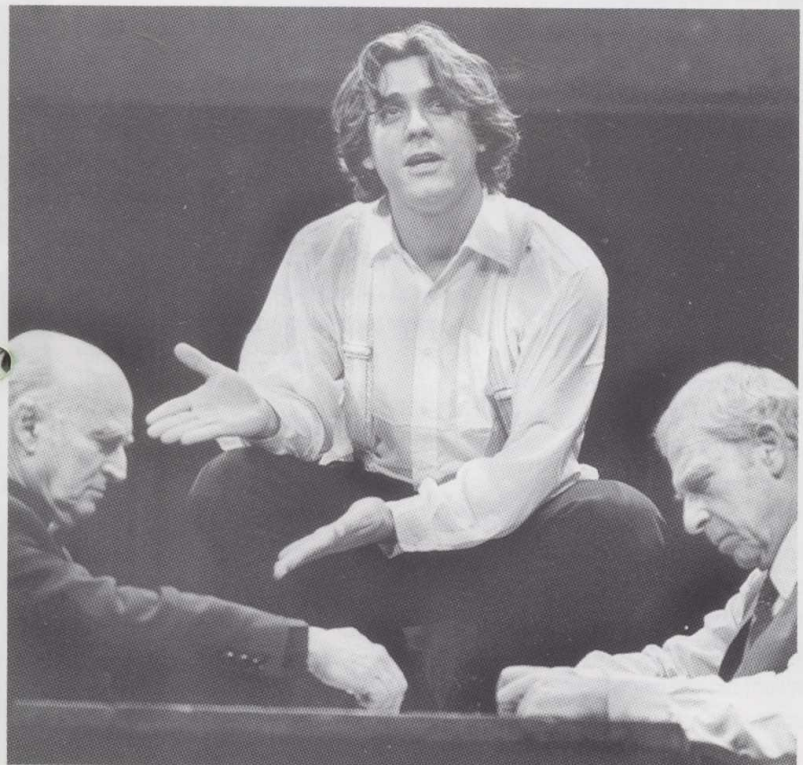
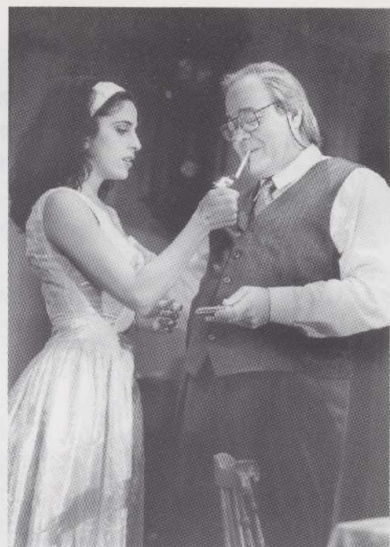
בבית-צבי: "אלזה", "הביתה", "אביב מתעורר", "מידה כנגד מידה".

בסמינר הקיבוצים: "שלוש אחיות", "מעייני הכבשים".

באוניברסיטת ת"א: "השחף".

בתיאטרון באר-שבע בשיתוף הבימה: "מחלת נעורים". בבית ליסין: "אידיוט לארוחה", "גג שקוף", "חמץ", "קידוש".

בתיאטרון הבימה: "רוקדים בלונאסה", מלינקי, "הבחורים בדלת ממול".

מוסיקה: אבי שושני

בוגר הקונסרבטוריון "אנזאני" ברמת-גן במגמת הלחנה ועיבוד. הלחין מוזיקה להצגות רבות, ביניהן: בתיאטרון הסימטה: "בדיונות" "עבדגם", "מהרי", "משחק ילדים". בבית-צבי: "חשמלית ושמה תשוקה", "שירת הלוויתן", בעלי רכוש", "אמא לא מרשה", "גן הדובדבנים", "אלזה", "חתונת הדמים", "סקפן", "דון פרלימפלין", "אביב מתעורר", "איולף הקטן", "צרים", "העיקר שטום בסדר", "זה שחוטף סטירות", "מידה כנגד מידה" ו"ארקדיה". בסטודיו למשחק של ניסן נתיב: "צייד המכשפות". בתיאטרון הקיבוץ: "הר העצה הרעה", "אווה ואברהם", "וולפונה". בתיאטרון באר-שבע: "סיפור סתיו", "מחלת נעורים" (בשיתוף הבימה). בתיאטרון בית-לסיין: "השבוי בצמרת". בתיאטרון הבימה: "רוקדים בלונאסה", "הקוקוריקו", "השושנה המקועקעת", "הרקויזיטור", "המפקח בא", "זינזאנה". פסטיבל עכו: 91/92/93 – "השד האחרון", "מחזה לחג המולד", "עביר", "התוכים של יחזקאל". הלחין את המוזיקה להצגות הילדים – "מחשבות קטנות", "אגדות מדגדות". כמו כן הלחין מוזיקה לסרטי תדמית של חברות תעשייתיות וסרטי תעודה.

תאורה: ג'ודי קופרמן

עלתה מארה"ב בשנת 1972 למדה עיצוב תאורה אצל בן ציון מוניץ באוניברסיטת תל-אביב. מזה 12 שנים מלמדת עיצוב תאורה באוניברסיטת תל-אביב. עיצבה יותר מ-350 תאורות להצגות לרוב התיאטרונים ולהקות המחול בישראל. בין עבודותיה בבלט הישראלי: "דומיאו ויוליה", "מפצח האגוזים". בתיאטרון הקאמרי: "ראש משוגע" ו"רכוש נטוש". בתיאטרון באר-שבע עיצבה תאורה להצגות רבות ביניהן: "הביצה", "טובת המולדת", "צייד המכשפות". הבימה: "האחיות רוונצוויג", "הבחורים בדלת ממול", "השושנה המקועקעת", "זינזאנה". בפסטיבל ישראל: סימביוזה 1994. עיצבה תאורה לתערוכת הדינזאורים במוזיאון ארץ-ישראל. המופע 100 שנה לחדרה. עיצבה את טקס הפתיחה של כינוס הפועל "באיצטדיון רמת-גן 95".

אלי אליוביץ - ג'ו

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 91'.
 השתתף בפסטיבל עכו בהצגה מחזה לחג המולד.
 השתתף בהצגות בתיאטרון הספריה: "בדלתיים סגורות",
 "בודדה באפילה", "הבן הבכור", "בשפל", "זה כבר לא
 אותו שולחן".
 בתיאטרון הבימה: "פצפונת ואנטון", "היפוליטוס",
 "משחק כפול".
 בתיאטרון באר-שבע: "קייץ ועשן" (רוג'ר דורמוס), "נוכלים
 ואוהבים" (סר צ'רלס פרימן), "סוחרי התהילה" (מרקוז)
 ו"אשת האופה" (המרקוז).

ליאור אשכנזי - גאר או'דאנל [כרטי]

בוגר ביה"ס למשחק בית צבי 94', בתיאטרון באר-שבע
 השתתף בהצגות: "נוכלים ואוהבים" (תומאס אימואל)
 ו"חלום ליל קיץ" (ליסנדר). בהבימה: "נ.ב. החתול שלך מת"
 (גימי), "תעלולי סקפן" (ליאנדר). בפסטיבל ישראל 95':
 "רצח בסגנון חופשי" (התיאטרון העממי). זוכה מילגת
 קרן תרבות אמריקה-ישראל 94'.

לופו ברקוביץ - מאסטר ביל

עלה ארצה מבוקרשט, רומניה, 89'. בין הצגותיו:
 "זה שחוטף סטירות" (המוכה), "המכשפה" (מכשפה),
 "דיאוג'נה הכלב" (דיאוג'נה) ועוד. כתב וביים את המחזות:
 על בחור ובחורה, "מא-לא-טרי" ו"ב-טו-ק-מו-רו".
 כתב את המחזות: "מחשבה דמעה וחיוך", "בין קפטן
 וסמוקינג", "ובכל זאת אהבה גדולה". בתיאטרון באר-
 שבע השתתף בהצגות: "הנסיכה והרועה", "מהומה רבה
 על לא דבר", "מפיסטו", "סיד" (מהנדס), "אשת האופה"
 (מאייפאר), "חלום ליל קיץ" (זרבוב, הפחח). בתיאטרון
 היידי: "המכשפה", "אוי פרנסה פרנסה", "מסעות
 בנימין השלישי", "אהבה בגרוש", "מיר'לה אפרת".

הוגו ירדן - הכומר מיק או'ברן

בוגר מחזור ראשון בבית הספר למשחק בית-צבי. שיחק בתיאטרונים: האהל, תיאטרון העונות, בימות, חיפה. משחק בתיאטרון באר-שבע מאז הקמתו, בין ההצגות בהן השתתף: "רופא בעל כורחו", "סיפור גן חיות", "הצלל", "הלילה ה-12", "העולם שבו אנו חיים", "אנדורה", "ראש העיר הבא", "אביב מתעורר", "יונו והטווס", "המלך הצבי", "השטן במוסקבה", "ברכה", "כותרת ראשית", "חלום ליל קיץ", "צריך פיאט בחיים", "אותו ואת בנו", "המתאבד", "הספר מסיביליה" (בארתולו), "אילוף הסוררת" (גרומיו), "תמונות צייד" (עצם), "רק בימי ראשון" (איילוט), "ברווז הפרא", "מותו של סוכן", "דודתו של צ'רלי" (ספטיגיו), "הנפש הטובה מסצ'ואן", "קומדיה של טעויות", "טובת המולדת" (ג'ון וייס), "הביצה" (ראפאר), "בורגנים" (פרצ'חין), "מפיסטו" (צזאר), "מהומה רבה על לא דבר" (דוגברי), "שלוש אחיות" (פיראפונט), "מירנדולינה" (המרקיז מפורליפופולי), "כטוב בעיניכם" (קורין), "צייד המכשפות" (ג'יילס קורי), "הנסיכה והרועה" (אגראמור), "אנה פרנק" (מר דיסל), "ספור סתיו" (בוקה ליברו), "שוברים רגליים" (פרנקי סלווצ'י), "זינגר" (מילר/סר באזיל), "אם הבית" (הסבא), "יתוש בראש" (פראיון), "נוכלים ואוהבים" (בוניפס), "סוחרי התהילה" (מרטינו), "כסף קל" (ביל), "אשת האופה" (פאפה), "חלום ליל קיץ" (זיז, החרט). בתיאטרון בית-לסין: "פילומנה".

אלישבע מיכאלי - מאדגי

ילידת ת"א החלה דרכה בתיאטרון עם הקמת תיאטרון זירה. לאחר מכן שיחקה תפקידים מרכזיים בתיאטרון המטאטא ובתיאטרון האהל, שיחקה כ-10 שנים בתיאטרון הבימה, בין תפקידיה הבולטים: "ביקור הגברת הזקנה", "מקצועה של הגב' וורן", "הפיזיקאים" ועוד. לאחר שעזבה את תיאטרון הבימה שיחקה בתיאטראות שונים בתפקידים בולטים כגון: "האב" (האם) ו"שלוש אחיות" (אולגה). בשנים האחרונות גילמה תפקידים בהצגות: "גרושים מאוחרים" בתיאטרון נוה צדק, "מקום אחר" בתיאטרון הבימה. בתיאטרון באר-שבע השתתפה בהצגות: "לכודים ברשת" ו"צייד המכשפות" (רבקה נארס) ו"סיפור סתיו" (אמברה). בתיאטרון הסמטה: "לפני פרישה". בתיאטרון הקאמרי: "גורודיש", "תמול שלשום". כמו כן, הרבתה להופיע בסרטים ישראלים וזרים.

נורמן עיסא - טום

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 92. השתתף בהצגות תיאטרון בית הגפן: "עלא אלדיו", "בגדי המלך החדשים" ו"הליצן". בתיאטרון חיפה: בהצגת הילדים "עלי באבא ו-40 השודדים". בתיאטרון באר-שבע: "מעקב באפילה" (שמחה/כאמל), "נוכלים ואוהבים" (גיבט), "המתחזה" (אלונו), "סיד" (מוריץ), "אשת האופה" (אספרי), "חלום ליל קיץ" (דמטריוס). השתתף בסרט הטלוויזיה - "רצח בים המלח". השתתף בסרט הקולנוע "שחקנים", משתתף בתוכנית ילדים בטלוויזיה החינוכית.

אריאל כורמן - סנאטור דוגאן

החל דרכו בתיאטרון החמאם ב"מגילה". שיחק 5 שנים בתיאטרון אוהל: "ריצ'רד השלישי", "הצמא והרעב" ועוד. בשבע שנות משחק בתיאטרון הבימה השתתף בין היתר בהצגות: "פראג'יט", "הכל יחסי", "משחק החלומות", "בן ערובה", "צוואתו של כלב". בתיאטרון לילדים ולנוער: "פלאוטוס", "בית ספר לשחקנים" ו"נחמן". בהפקות מסחריות שונות ביניהן: "גברתי הנאוה" ו"אירמה לה דוס". בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות: "הלילה ה-12", "אגדות מיערות וינה", "אופרת הקבצנים", "עקרונות הכתיבה", "קומדיה של טעויות", "טובת המולדת", "הביצה", "שם המשחק" (צמח), "דון ז'ואן" (מסיה דימאנש), "מפיסטו", "מהומה רבה על לא דבר" (דון ג'ון), "כטוב בעיניכם", "צייד המכשפות" (הכומר סמואל פאריס), "הנסיכה והרועה", "אנה פרנק" (מר ואן-דאן) "כולם היו בני" (ד"ר ג'ים בייליס), "זינגר" (גאילונס), "יתוש בראש" (ד"ר פינאש), "מ. בטרפליי" (מסייה טולון), "קניץ ועשן" (ד"ר ביוקו), "בית המלאכה" (מקס), "סוחרי התהילה" (מורין), "כסף קל" (דוונפורט), "אשת האופה" (המרקוז), "חלום ליל קיץ" (אגאוס).

אלכס פלג - שון ב. או'דאנל

נולד בבוקרשט, רומניה. עלה לארץ ב-1952. חניך בביה"ס הדרמטי של תיאטרון "הבימה". השתלם במשחק בפריז. שחקן תיאטרון הבימה מ-1963. הופיע בתפקידים מרכזיים בעשרות הצגות ביניהן: "ממלא המקום", "סוף המרוץ", "בית הבובות", "טנגו", "מי מפחד מוירגיניה וולף", "המאהב", "הטירה", "ההבטחה", "אותלו", "מות דנטון", "החולה המדומה", "מסע ארוך אל תוך הלילה", "השחף", "הרובע העתיק", "האב", "טיול בין העצים", "הפיזיקאים", "אלזה", "הוא", "נושים", "העלמה והמוות" ועוד. בתיאטרון בית-ליסין: "המחיר", "ר"מי מפחד מוירגיניה וולף" (ג'ורג') על התפקיד הזה זכה ב"פרס מרגלית" לאמנות המשחק לשנת 1989. בתיאטרון באר-שבע: "איש הפיל" (ד"ר טריבס), "כולם היו בני" (ג'ו קלר). העלה מספר הצגות יחיד וביניהן: "פרחים לעכבר לבן" אשר זכתה ליותר מ-1000 הצגות ברחבי הארץ. שיחק תפקידים מרכזיים בסרטי קולנוע ובטלוויזיה ביניהם: "שעת האמת", "מותו של יהודי", "מצבה", "גולדה", "כמו גנבים בלילה", "סיפור אינטימי", "על חבל דק", "עץ הדומים תפוס" ו"קסטנר". לאחרונה הופיע בסרטו של אורי ברבש "זמן אחת". השנה זכה בפרס לאמנות המשחק ע"ש רפאל קלצ'קין. בימים אלו משתתף בהצגת תיאטרון הבימה "רוחות" (פאסטור מאנדרס).

עדי קוקבקה - קייט

בוגרת ביה"ס למשחק בית-צבי 95'. זהו תפקידה הראשון בתיאטרון באר-שבע. השתתפה בהצגה "דירת רווקים" (סוזי זהבי) בהפקת מנחם גולן. בתיאטרון הקיבוץ: "נעמה והרוח" (רחלי). בטלוויזיה "אריק הראשון", דרמה מקורית.

דוד קיגלר - נד

בוגר בית-הספר למשחק בית-צבי 90'. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות "מהומה רבה על לא דבר", "כטוב בעיניכם" (סלביוס), "צייד המכשפות" (מרשל הריק), הנאהבים" (מתי), "אחים לנשק" (פוקס), "כולם היו בני" (פרנק לובי), "זינגר" (באנטי), "תוש בראש" (אטיין), "נוכלים ואוהבים" (מר טולן), "המתחזה" (ג'ספרינו), "כסף קל" (ויק ג'ונסון).

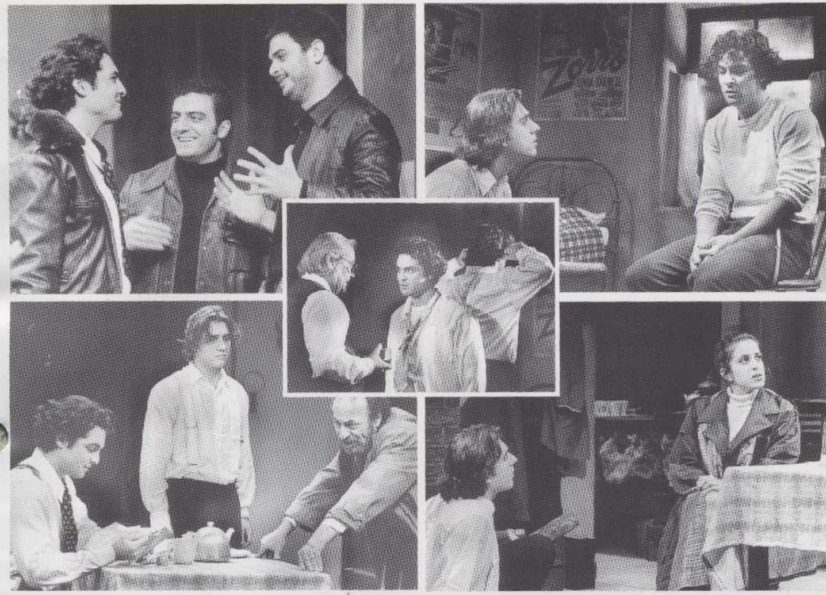
בתיאטרון הספרייה: "בנו כופתא בוכתא". משתתף במופע סטנד-אפ בכאמל קומדי קלאב ובתוכנית הטלוויזיה "זהו-זה". השתתף בסרטים: "ארץ חדשה", "שחקנים"

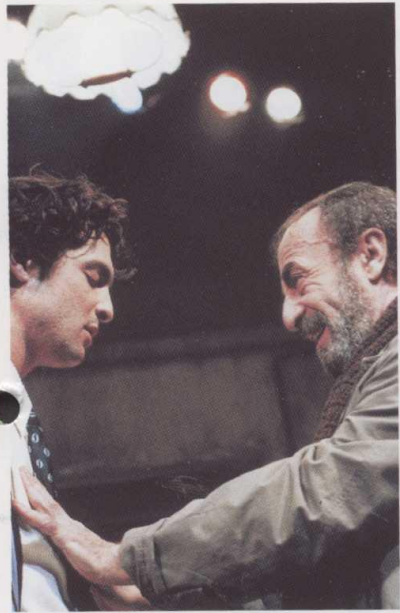
גאל זקס - נד

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 94'. זוכה מילגת קרן תרבות אמריקה-ישראל 94, 92. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות: "סוחרי התהילה" (אנרי באשלה), "החטא ועונשו" (רסקולניקוב), "סיד" (קרל) ו"אשת האופה" (המורה). בתיאטרון הספרייה: "לשבור את הצופן" (טיורינג)

נתי רביץ - גאר או'דאנל [פומבי]

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 94'. השתתף במחזמר "שיער". בתיאטרון הבימה השתתף בהצגות: "ג.ב. החתול שלך מת" (ויטו), "תעלולי סקפן" (סילבסטר). בתיאטרון בית-לסיין: "פילומנה" (ריקרדו). בתיאטרון הספרייה: "לשבור את הצופן" (רון מילר). בתיאטרון אורות: מופע סטנד-אפ עם דורון רביץ. השתתף בתוכניות הטלוויזיה: "צאבלה", "כבשים", "הב של שוטים". מופיע בתפקיד ראשי בסדרה "כסף קטלני".

PHILADELPHIA, HERE I COME!

BY: BRIAN FRIEL

DIRECTED & TRANSLATED BY: IDO RICKLIN

SET DESIGNED BY: MOSHE YOSIPOV

COSTUMES DESIGNED BY: MICHAL LAOR

MUSIC BY: EFFI SHOSHANI

LIGHTING BY: JUDY KUPERMAN

THE CAST: (IN ORDER OF APPEARANCE):

MADGE - ELISHEVA MICHAELI

GAR O'DONNELL (PUBLIC) - NATTI RAVITZ

GAR O'DONNELL (PRIVATE) - LIOR ASHKENAZI

SEAN. B. O'DONNELL - ALEX PELEG

KATE DOOGAN - ADI KUKAVKA

SENATOR DOOGAN - ARIEL FURMAN

MASTER BOYLE - LUPO BERKOVITCH

NED - DAVID KIGLER / YIGAEEL SACHS

TOM - NORMAN ISSA

JOE - ELI ELIYOVITCH

CANON MICK O'BYRNE - HUGO YARDEN

THE THEATRE IS SUPPORTED BY:

THE MINISTRY OF EDUCATION AND CULTURE.

THE BEER SHEVA MUNICIPALITY.

AMERICA ISRAEL CULTURAL FOUNDATION

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

ZALMAN SHAZAR BLVD,

BEER SHEVA 84418, ISRAEL.

TEL: 07-230820 FAX: 07-237705

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

PHILADELPHIA, HERE I COME!

